

11.4.2008

Lukáš otevřel oči. Do bytu pronikaly první ranní nesmělé paprsky a odrážely se na skle hodin ukazujících tři čtvrtě na pět. Zatraceně! To už měl být dávno v trapu! Agenti tu mohou být co nevidět. No jasně! Táhle ta zelená audi před domem mluví za vše. Lukáš se v rekordním čase oblékl a vykoul oknem do dvora. Sláva, tady zatím nikdo nehlídkuje. Vzal z kuchyně smotaný kabel, přivázal ho k radiátoru a spustil se z okna na střechu od garáže. Florián měl v tomto bytě všechno dobře pojištěné, to se musí nechat. Lukáš seskočil z garáže na zídku a odtud vyběhl protějším průjezdem na ulici. Věděl, že ještě zdaleka nemá vyhráno. Ten chlápek na rohu v černém a s vysílačkou byl více než výmluvný. Lukáš se hnál přímoou ulicí až k hlavnímu nádraží a vskočil do osobáčku, který se právě rozjížděl. Stihnul si všimnout jen směrové cedule s nápisem Jaroměř. Ani ne čtvrt hodiny po probuzení a už se zase někam žene, bez peněz, bez dokladů, jen s tajnými dokumenty v náprsní kapse, zatracenej život! Vyčerpáním padl na podlažku a jen podle brždění a rozjíždění vnímal zastávky.

První zastávka...druhá...na jeho rameno dopadla ruka. „Sakra, oni mě našli i tady?“ pomyslně si. „Vaše jízdenky prosím!“ zněla odpověď. Lukáš se zmohl jen na slabé Nemám. „Jakjetomožny cositodovolujete drahanenicharita,“ brebentila ta modrá obluda nad ním. Která ho na následující zastávce chytla za flígr a vyhodila ven.

Na čerstvém vzduchu se Lukáš brzy zmátořil. Stál na nástupišti malého nádražíčka, vítr se proháněl mezi odstavenými vagóny a nepříjemně studil. Ale tady zůstat nemůže, to Lukáš věděl. Agenti mají celé město i blízké okolí v malíčku. Asi za dvacet minut jel stejným směrem rychlík. Lukáš se schoval za odstavený vagón a když průvodčí odmělnul výpravčínu „dobrý, můžeme jet“, vklouznul do dveří na opačné straně vlaku a zamkl se na záchodě. Jel až na konečnou.

Na konečné seskočil z vlaku a jeho první pohled patřil nádražní ceduli. Fajn, už jsem docela daleko, ale ty mrchy agentské začnou co nevidět procešávat celou trať. Nádražní rozhlas mlel cosi o rychlíku z Pardubic co právě přijel s třicetiminutovým zpožděním. Lukáš se podíval na odjezdovou tabuli a zamířil k jinému rychlíku, který se připravoval k odjezdu. Jakmile se vlak dal do pohybu, Lukáš hupsnul na zadní nárazník. Ještě že v těchto nových motorácích není vidět ze strojvůdcovského stanoviště dozadu! Vlak stoupal do hor, přejížděl po krásných viaduktech, Lukáš seděl na nárazníku, klátil nohama a prvně za dnešek si užíval božského klidu a pohody. Neseskakoval, dokud vlak nedojel do docela velkého nádraží, kde podle všeho svoji jízdu končil.

Tam Lukáš bloumal nádražní halou a somroval na cestujících peníze stylem „potřebuji lístek na vlak a chybí mi posledních dvacet korun“. Věděl, že na tyto hlášky už lidé moc neberou, ale dnes byl prostě příliš utahaný, aby si vymýšlel inteligentnější historku. Štěstí však stálo při něm a za dvě hodiny vyžebbral hezkých pár desítek korun. Přešel k pokladně: „Jednu zákaznickou do...a do prkenný vohrady!“ Ve skleněné přepážce pokladny se odrážely vstupní dveře do nádraží a parkoviště za nimi, na nějž právě přijížděla zelená audi. Takže jízda načerno bude pokračovat, kurník šopa! Lukáš vyběhl na nástupiště, kam právě přijížděl rychlík. Vybral si poslední vagón a uvelebil se na záchodě. Nu což, pořád lepší vlakový záchod nežli výsledek od agentů.

Za hodinu a šest minut zastavil rychlík na ještě větším nádraží. Lukáš vystoupil a zaposlouchal se do nádražního rozhlasu: „...nastchrpjte do rchlku smchr chrchly, chruchrchly a chrcht, prchvdchlný ochjzd chrchlnct chrdin oschrm minchrt.“ Hned se mu rozsvítilo. Už věděl, kam dokumenty skryje. Zašel si koupit lístek do pokladny a za chvíli už seděl v avízovaném vlaku. Asi po dvou hodinách jízdy přestoupil na osobáček jedoucí ve stejném směru jako předešlý rychlík. Na osmé zastávce vystoupil. Tam u okraje nástupiště našel bednu s pískem a za ni šikovně zasunul složku s dokumenty. Tady je opravdu nikdo kromě Floriána nenajde. A Lukáš si spokojeně vydechl.